

ΕΛΛΗΝΕΣ ΔΙΗΓΗΜΑΤΟΓΡΑΦΟΙ

ΤΟΥ Κ. ΧΑΡΗ ΣΤΑΜΑΤΙΟΥ

ΣΠΑΡΑΓΜΟΣ

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγούμενου)

Είχαν μυριστεί πώς ή γυναικα του ήταν φευγάτη, μά κανείς δὲν φανταζόταν τὴν ἀλήθεια. Νόμιζαν πώς τὰς ταιγκίσει καὶ πώς ή "Αννα είχε παει ίσως ταξιδάκι ώς την επαρχία, στους δικούς της..."

"Όλη τη νύχτα τὸ παιδί του φλογιζόταν ἀπ' τὸν πυρετό. 'Ο κύριο Ζαχαρίας ἀνομψόποτε κάθε τόσο τὸ μάργονό του στὸ μετωπό του καὶ ἀποτραβιόταν γεμάτος ἀπελπισία. Το μικρὸν φηνόταν, τὰ μάτια του ἡσαν ψυλά, ἡ πνοή τοι σφριγκή... 'Ο κύριο Ζαχαρίας δάγκωνε κατατενοχωριμενος τίς γροθίες του, φυσισθε δυνατά σάν νά τοῦ πλακώνυταν τὸ στήνος... 'Η δυτική του ήταν μεγαλείτερο ἀπ' τὶς δυνάμεις του, δεν μπορούσε πειά νά βιαστάῃ..."

Τὸ πωὸν ποὺ πήγε ὁ γιατρὸς κρεμάστηκε ἀπαντὸν του μὲ βουκορόνια μάτια, ζητανεύοντας μιὰ πιασθροῦ λέξη, λιγὸν ἐλπίδα. 'Ο γιατρὸς τὸν πιασθρόν διως μποροῦσε κ' ἔψυγε βιαστικός, ψελοντας νά προφτάσῃ καὶ τοὺς ἄλλους ἀρρωστούς του.

"Ο Ζαχαρίας εναντίον τῷρα να πηγάνει στὸ γραφεῖο του, ἔμεν πειά στὸ σπίτι, βυνθίσ καὶ λυπημένος, πλᾶτι στ' ἄκρωστο παιδί του. Σπαράζοταν ἡ καρδιά του νά το βλέπῃ νά ὑποφερῇ ἔτοι, χωρὶς νά μπορῇ νά τοῦ καμῇ τίτοτα, πολλὲς φορές σηκωνε τὰ ματια του ψηλὰ καὶ μοιριούντες φριτά παράπονα στὸ Θεό, ποιμενε ἀσυμπτονετος κι' αδιάφορος στὰ βάσανά του.

Πολλὲς φορές ἐκεὶ ποὺ καθύταν πλᾶτι στ' ἄρρωστο παιδί του, τινάζοταν ἐπάνω σαν ἀλιμισμένος, ἀταξὲ τὸ καπέλλο του στὸ χέρι οὐ κ' ἐφεύγε γιά νά τρέξῃ σάν κυνηγμένος στοὺς μακρούνος δρόμους, ἔχοντας ἀνάγκη μέσω, νομίζοντας πώς κάτι βαρύ επλακωνε τὴ καρδιά του καὶ τὸ πνεῦμα του...

Ἐρχόντωνσαν στιγμές ποὺ ἀπόλησμονοῦσε δλότελα τὴ γυναικα του, σαν νά μὴν ὑπηρεσί ποτέ, σάν νά μὴν τὴν γνώσισε ποτέ, σαν νά μὴ τὸν πότισε τόσα καὶ τόσα φαρμάκια.

Τοῦ τὴ θύμιζαν μολαταῖτα ταχικά οἱ γείτονες κι' οἱ φίλοι. Ξέραν πώς τὸ παιδί του ήταν ἄρρωστο καὶ κοντα στὴ μιὰ ἐρωτησι οχοτανε κι' ἡ ἀλλη, γιά κείνη :

— Αν' θήκε ή "Αννα;

Γιά κι γιατοῦσση ἀπ' τὴν περιέργεια τοῦ κόσμου, γιά νά λυτρωθῇ ἀπ' τὴν νεροτή ποὺ δοκιμαῖς κάθε στιγμή, ἀναγκάσθηκε νά δημιουργῆση ἐναὶ ἀκόμα φέμα :

— Η "Αννα" ...Θεέ μου! ...Μή τὰ φωτάτε, πάει νά τρελλαθῇ! ..

Γλύνστησε στὴ σκάλα τῆς θεῖας τῆς κι' ἔργαλε τὸ πόδι της! Τὶ συμφορε κι' ἀντί!... Κρεβάτωνθῆκε πειά καὶ δὲν μπορεῖ νά κυνηγθῇ οὔτε τόσο... Κι' ὅλο ωτάρει γιά τὸ παιδί. Τὸ παιδί καὶ τὸ παιδί... Αναγκάζουμε νά τῆς λέω φέματα. Τί νά καμω; Τί να κάμω...;

Τὰ πάτευαν οἱ γνωστοὶ του Ἰάντα; Μπροστὰ του γάνανε πώς τ' ἀκούγανε σφρασά, μ' ἐνδικέρδον. Πίσω του δύμως; ...Πίσω του; ...

·Ωστόσο φαίνεται πῶς τὸν λυπόντωνσαν καὶ δὲν λείπανε ἀπ' τὸ σπίτι ἀπ' τὴ μέρα π' ἀρρωστηση το

παιδί του. 'Η καλωσάνη τοὺς αὐτὴ τὸν συγγινοῦσε, τεῦφερον δάχρωνα στὰ μάτια, μά τοι μὲ γάλωνε καὶ τὸ παράπονό του γιά τὴ γυναικο του. 'Η τιν δυνατὸν νά μην ξιασε τὴν ὁρούστεια τοῦ παιδιοῦ! Στὴν 'Αθήνα θίτανε κάποιν γονιένη, γι' αὐτὸ δὲν εἰχε καμια ἀμφιβολία. Θάττελνε καὶ θά ἐπέβλεπαν τὸ σπίτι. Τότε διως γιατί νά μη γυρίσῃ; 'Εμαδε πως τὸ παιδί ήταν ἄρρωστο; Καὶ δεν σπαράζτησε ἡ καρδιά της;

Μολαταῦα δὲν εἰχε τὴ δύνιμη νά μη γυρίσῃ πατέρα...

Μια νύχτα παύ κυθόταν βιο βις καὶ θλιψιένος πλᾶτι στὸ κρεβάτι τοῦ παιδιοῦ του, μά σκι ψι γεννήθηκε ἀξαρνα στὸ μισθό του. 'Αναστενάζε μ' ἀνακούψιμο, μονομούθισε κάτι κονυδόντας τὸ κεφαλή του κι' ἔρεξε στὸ γραφεῖο του...

·Η ὑπηρέταια ήταν κονυζίνα καὶ τοίμαζε κατάπλασια, μά γειτονιστο πούνε στὸ σπίτι ἀπ' τὴ μέρα ποὺ ζειροτερεψε τὸ μικρό, κοιματανε ντυμένη καθότι ήταν, πάνω σ' ἔναν καναπέ μ' ἀνοιχτὸ τὸ σπίτι, γονδγονούριζοντας πιαζένενα...

'Ο κύριο Ζαχαρίας κάθητε στὸ γραφεῖο του, πήρε τὸ λεύκωμα τῆς κυρίως του, τ' ἄνοιξε σὲ μιὰ σελίδα κι' ἀσχισε νά κάνῃ δοκιμές γιά νά πενύῃ τὸ γραφικό της χωραζτήρα. Το κατάφερε πάνονταν, ἔβγαλε ὑστερα καρδιά κι' πάκελλο κι' ἀσχισε νά γράψῃ :

·'Αγαπημένε μον Ζαχαρία :

«Έμαι λιγάκι καλύτερα. Ήλος είνε τὸ παιδί; Εξάσα νά οοῦ πᾶ προχειτες νά μοῦ κατεβάσῃς τὴ φύμα πον...

·"Οταν τελείωσε τὸ γράμμα, τὸ κύταξε εύχαριστημένος, τόκλεισε σ' ἔνα φάκελλο καὶ πανώγραψε :

Κύριον

Ζαχαρίαν Καταρέλον

Πινδάρου *

Αθήνας

Κόλλητε τὸ φάκελλο, τόκλυψε στὴν τσέπη του καὶ ξαναγύρισε κοντά στὸ παιδί του...

Είχε καταστώσει πειά τὸ σκέδιο του. Θά κατέβαινε τὸ πρωὶ στὸν Πειραιᾶ καὶ θλιψιένος τὸ γράμμα στὸ ταχυδρομείο... Τὴν ίδια μέρα τὸ ἀπογευμα, τὴν ὥρα ποὺ ἀπό τοὺς θάλευτες ἔξω, θά τὸ πήγανε ο γραμμικούμοστης στὸ σπίτι. Πάνω θα τῆς φωνήνοταν τῆς ὑπηρέτριας! Θά τοῦ τὸ φύλαγε νά τοι τὸ δώσῃ τὸ βράδιν, τρέχοντας νά τὸν συναπτανεήσῃ στὴ σκάλα. Κι' αὐτὸς θάπαικε τὸ μέρος του θαυμάσια. "Οσο γι' αὐτὸ δὲν ήταν βέβαιος πώς θά τὰ κατατέρεοντας καρδιά...

Τὸ πωὸν ποὺ βγήκε ἀπὸ τὸ σπίτι πήρο τὸ τράπεζο τοῦ Μαρούσειον, κατέβηκε στὸ Μοναστηράκι κι' ἔτοξε νά πάρῃ τὸ τραπέζο. Σε είκοσι λεπτα ἡ τανε στὸν Πειραιᾶ. Τραβήξε ίπητα στὸ ταχυδρομείο, κοίλησε τὸ γράμμα στὴ θυρίδα. Ξαναγύρισε ὑστερα στὸ σταθμὸ εύχαριστημένος, μπήκε στὸ τραίνο καὶ

ξανανέβηκε στήν 'Αθήνα.

Τό μεσημέρι στὸ τραπέζι εἶρε μονάχος του τὴν κουβέντα στὴ γυναίκα του.

— "Έχω τρεῖς μέρες νὰ πάω νὰ τὴν δῶ. Πρέπει νὰ κατέβω αὖθις ἐξαπαντώς. Θά στεναχωρέται κ' έχει δίκηο. Καλά πού δεν τῆς ἔχω πεῖ τίποτα γιὰ τὴν ἀρδώστεια τοῦ παιδιοῦ. Μιὰ γριπίτσα είνε της εἰπα, πού πάι, πέρασε... Τῆς φτάνει δᾶ τὸ βάσανο τοῦ ποδιοῦ της. Τὶ γρουσουζιά ἀλληγεια καὶ δαύτη. Βάλαμε καὶ τὴ θειά της σε μεταλλίδας. Μά εἶνε καλή γυναίκα... "Ένα κοινάτι μάλαμη. Σάν παιδὶ της τὴν ἔχει τὴν "Αννα. "Αννα μου κι' "Αννα μου... "Η ὑπηρέτρια στέκει ὅρθη πίσω του χωρίς νὰ βγάλῃ λέξη.

"Η γειτόνισσα πού τραβεὶ τὶς περιστέρες φορές μαζὺ τους, ἀπὸ τότε π' ἀρδωστήσε τὸ μικρό, κονιάτι σὲ κάθε του φράσι τὸ κεφάλι της καὶ μονημονίζει :

— Μπά!... Είσαι Ε...;

Τ' ἀγένεμα ὁ κύριος Ζαχαρίας πῆγε στὸ γραφεῖο του. Εἶχε ἀρχίσει νὰ πηγαίνει δοῦ πει τακτικά μπορούσε. "Ηεραν πὼς τὸ παιδί του ήταν βαρεῖα ἀρρώστος καὶ δέν τινακαν παρατηρήσεις γιὰ τὶς ἀπονοσίες του". "Ηειν ἔξαλλος λύπη νὰ τὸν βλέψῃ κανένας. Φαινόταν δύλιτελα ἀπλωλαμένος, δέν ἔχειε υπαρεῖς, πινύ βισκότανε. Καὶ τὴ δουλεια του ἔσται εἶναι ἐντελῶς μηχανικά..

Τὸ βράδυ δταν ἔφυγε ἀπ' τὸ γραφεῖο τροβήζε γιὰ τὸ σπίτι του βιστικού. Θάλε παιε βίβια τὸ γρίπια ἀπ' τὸ ἀπλόγεμα καὶ τὰ τούς είχε κάμει δλους ἀνών-κάιο. Γράμμα ἀπ' τὴν κυρία!... "Ωστε ἡταν στὸν Πειραιά ἀλληγια; Δέν ἔλεγε ψεμματα ὁ κύριος Ζαχαρίας; Καὶ τι τὸ τούργαφε; ...

"Ο κύριος Ζαχαρίας τὰ σκέφτεται δλα αὐτά μ' εὐχαρίστησι καὶ τρίβει τὰ χειρά του. Νά τι θὰ πῆ νὰ δουλεύει τὸ μικρό. "Αν τὸ σκέφτοταν αὐτὸ ἀπὸ τὶς ποδῶς μέρες θάχε βγάλει πειά μὲ τὶς ἐπιστολές ποὺ θάτελνε δι' ίδιος κάθε δύνωμις ἀπ' τὸ μυαλό τῶν γνωστῶν του. Δέν θά τὸν ωρούσαν πειά τὶ γίνεται νὴ "Αννα του, μ' ἔνα τρόπο σαν νὰ κλαίγανε τὴ μοίρα του, σὰν νὰ τὸν συνλαπόντουσαν. Καὶ δέ θταν αναγκασμένος νὰ λέη ἔνα σωρὸ ψέμματα στὶς φιλενάδες τῆς γυναικάς του, ποὺ τὸν ωρούσαν τὴν διεύθυνσι τῆς θειᾶς τῆς στὸν Πειραιᾶ, γιὰ νὰ κατέβουν νὰ τὴν δουλεύε...

Θυμᾶται καὶ τρέμει νὴ καρδιά του πὼς τὰ μπρέδεψε, δταν τοῦ ζῆτησαν ἔνα βράδυ τὸ δρόμο πού μένει νὴ θειὰ τῆς "Αννας. Δέθηκε νὶ γλώσσα του, παράλισε τὸ σαγόνι του, ἔχασε τὴ φωνή του. Προσποήθηκε πώς βῆ ει κ' ἥπτερα ἀπὸ κάμπος δευτερόλεπτα μπόρεσε νὰ πῆ :

— Τῇ διεύθυνσι;... Ού σον ὅφασαρι!... Δὲ θὰ τὸ βρήτε ποτὲ τὸ σπίτι... Μέρος ποὺ τὸ διάλεξε νὴ χριστιανὴ νὰ πάρη νὰ καθίσῃ!... Φαντάσου... Πισσα ἀπ' τὸν "Αῖ Βασιλῆ... Τί λέω;... Στὴ Φρεατίδα... Πάνου στὸ Σταυρόδ...

Μὰ τῶρα μὲ τὸ γρόμμα δλες αὐτές νὴ ιστορίες θὰ τελείωναν πειά. Θὰ πίστεναν πὼς νὴ "Αννα βρίσκεται πραγματικά στὸν Πειραιᾶ. Διάλολε... Δὲ θὰ τὸν πήγαινε ποτὲ καὶ ποτὲ στὸ μυαλό ἡ φάμποικα ποὺ κάθησε καὶ σκάρωσε δι' ίδιος...

"Οταν ἔφτασε σπίτι του, στάθηκε στὴν πόρτα κι' ἀφογυκράστηκε πρὶν χτυπήσῃ ν' ἀκούσῃ τὶ γίνεται ἀπάνω. "Η τραπέζαρια ήταν φωτισμένη, ἀκόμα καὶ τὸ σαλόνι. Στ' αὐτιά του ἔφτασαν γυναικείες κουβέντες καὶ γιὰ μὰ στιγμὴ νὴ καρδιά του χτύπησε μὲ ἔνα ἀπότομο παλμό λαχτάρας.

Μὰ δχι... Δὲν μπορούσε νὰ συμβιάσῃ τίποτα τέτοιο. "Οχι... Γειτόνισσες καὶ φιλενάδες τῆς "Αννας θάταν καὶ θάχαν πιάσει ψιλοκυρβέντα. "Α' τὴν ἡμέρα π' ἀρρώστησε τὸ παιδί του τακτικά πήγαιναν καὶ περνούσαν τ' ἀπογευμά τους σπίτι του, δις τὸ βράδυ ποὺ γυρίζε απ' τὸ γραφεῖο του..."

Χτύπησε τὸ κουδούνι καὶ περίμενε. "Η κουβέντες ἔπιαψαν μὲ μᾶς. "Ακούσε τὸ πρήχτο κατέβιασμα τῆς ὑπηρέτριας στὴ σκάλα, ἡ πόρτα ανοίξε διάπλατα, μὲ κρότο.

— Κύριε... γράμμα!...

Λαχανιαπιενή νὴ ὑπηρέτρια δὲν μποροῦσε νὰ προχωρήσῃ... "Ο κύριος Ζαχαρίας δὲν ταράχητε. Συνφρωσε τὰ φρύδια του καὶ φώτισε :

— Τὶ ἔπαιδες;... Γιατὶ κάνεις ἔτσι;

"Η υπηρέτρια πήρε βαθειά τὴν ἀνατονή της καὶ τοῦπε χαρούμενα :

— "Ηερθε γράμμα... ἀπ' τὴν κυρία, ἀπὸ τὴν κυρία... "Ο κύριος Ζαχαρίας σήκωσε τοὺς δώμους του μ' ἀδιαφορία...

— Σε καλὸ σου... "Ηερθε γράμμα. Κ' θέτερα;... Θὰ γράψῃ νὴ κυρία απ' τὸν Πειραιᾶ... Θ' ἀνησύχησε γιὰ τὸ παιδί... Τι ἀλλο;... "Η υπηρέτρια βισυμάθηκε. Δέν μπορούσε πειά νὰ καταλάβῃ τίποτα...

"Α τάνον ήσαν δυὸ γειτόνισσες καὶ νὴ γυναικά ἔνδι συναδέλφου του. "Ο κύριος Ζαχαρίας τὶς χαιρετίσεις καὶ ωράτως πῶς εἶνε τὸ μικρό. Γρισιες υστερά στὴν υπηρέτρια καὶ τῆς ἔδωσε τὸ παναφόρι του νὰ τὸ κρεμάσῃ.

— Τὸ γράμμα! εἶπε νὴ υπηρέτρια καὶ τοῦδωσε τὴν ἐπιστολή.

— "Α... τὸ γράμμα...

Τὸ πῆρε χωρίς βιασύνη καὶ συνέχισε τὴν κουβέντα του μὲ τὶς

γειτόνισσες ποὺ τὸν κύτταζαν στὰ μάτια, γεμάτες περιέργεια.

Καταλάβαινε πὼς ή στιγμὴ ήταν κόρισμη. "Επρεπε νὰ παίξου καλὰ τὸ ρόλο του. Οἱ θεαταὶ ἀνυπομονοῦσαν γεμάτοι νόπωμες. Κι' αὐτὸς δέν ήταν παρά δὲ θεατήνος ποὺ θάπαιζε τὸ μεγάλο κόλπο... "Εμπρός λοιπόν! "Αρχισε νὰ σχίζῃ σιγά σιγά καὶ ησυχα τὸ φακέλλο. Δέν ἔδειχνε καμιά βιασύνη, καμιά ταραχή, εὔτε ησηδά ἀγνώστηνα. Χαμογέλασε μάλιστα καὶ μυυρωδύστις γιὰ νὰ τὸν ἀκούσουσαν:

— Χι.. Να δυνητεί μιᾶς γράφει η κυρά... Γιὰ νὰ στειλη ἔτσι τὸ παιδί...

— Η γειτόνισσα εἶχαν ἀπομείνει βουβές, σὰν νάχαν μαρμαρώσει. Στ' ἀλήθευτα λοιπὸν βισικότανε στὸν Πειραιᾶ νὴ γυναικά του;

— Ο κύριος Ζαχαρίας πεταζε τὸ φάκέλλο πανω στὸ τραπέζι, φόρεσε μὲ τὴν ίδια ηρεμία τὰ γυναικά του, ἄνοιξε τὸ γράμμα καὶ καμώθηκε πώς δι βιασύνη...

— Χι.. χι.. αὐτὸς δέν ήταν δλο;... Δέν ταπα γά;... Σὲ καλό της...

Κούνησε τὸ κεφάλι του χαιρογελῶντας, έφοιξε τὸ γράμμα στὸ τραπέζι κι' δράσις γιὰ συλλατάρη πανω-άτῳ :

— Ούτε καὶ γώ τι νάπαθε... "Ακούσε ἔκει... Ποὺ νὰ τὸ φαγαστή κανένας! Τὴν όρμη της, λέει, ησέλε πούνε κρεμασμένη πίσω ἀπ' τὴν πόρτα της κρεβατικάμαρης. Χά, χάα!... Σὲ καλό της!... Νά σου πῶ τρόμαξα λιγανί. Νάπαθε τίποτα τὸ ποδὶ της, εἴπα μέσα μου... Μναλο πῶ τοχετε καὶ σεις νὴ γυναικες ἀλληθεια! Γιὰ ψύλλου πηδημα τὸ παχυδρόμειο σ' ἐνέργεια,,... "Ορίστε;... Τὶ ξέναντε λεε;... Κολονάσια!... Γυναικείες κουβέντες... Θὰ τῆς χειάζεται;... Μιὰ όρμη!... Σπουδαίο λαχανό!...

— Εστριψε ἀπότομα καὶ τράβηξε κατὰ τὴν πόρτα.

— Πιστόντων... Νά βγαλε μιὰ στιγμή τὸ κολλάρο μου... Καλά, καλά... θὰ φύγετε, ιωρίς εἰνε ἀκόμα...

Πῆγε δλούσσα στὴ καμάρη του, στάθηκε δρηθός, έσκυψε τὸ κεφάλι του στὸ στήθος κι' δράσις νὰ σκέφτεται διχάνοντας τὴν ἀρχή τοῦ μονταρικοῦ του...

— Αισθανόταν μιὰ ἀνέπατη ντροπή γιὰ δλ' αὐτὸ τὰ ψέμματα πούλεγε, γιὰ δλες αὐτές τὶς ζειτισμένες πούντανε νὰ γαγκασμένος νὰ κάνῃ καὶ ποὺ τὸ παρουσίαζαν καμικό, γελοιο στὰ ίδια του τὰ μάτια, στὸν ίδιο τὸν έαυτό του.

— Ετοίμησε στὴ καμάρη σας... Στην πόρτα, στάθηκε δρηθός, διαφωνίς...

Σηκώνει τὸ κεφάλι του καὶ κυττάζει ξένο ἀπὸ τὸ κλεψό τε τέλαιμα...

Προχωράει υστερά νὰ βγῇ ἀπ' τὸ δωμάτιο προσεχόντας νὰ μη σηκώσῃ τὰ μάτια του στὸν μεγάλο κατρέφη της ντουλάπας. Δέν έχει τὴ δύναμι νε λειτέσσει κει μέσα τὸν έαυτό του κατάπιατα...

— Στὸ σαλόνι νὴ κυρίες σηκωθήκαν κ' ησανε ετοιμες νὰ γάγνουν. Τὶς χαιρετάει ἀνοιχτόκαρδα, πόδσχαρος καὶ χαιρογελαστός :

— Καλή νύχτα σας... Στο καλό...

— Περατηκά του, λέει γιὰ τὸ μικρὸ δι κυρία του καὶ φίγεινε ἔνα λοξὸ βλέψια στὸ γράμμα πούνε στὸ κεφάλι του τὸ παραπέτε... Πέστε χαιρετισμοὺς τῆς "Αννας δταν τὴν δῆτε...

— Ναι, ει, εύχριστως αὐδοι κι' δλας ποὺ

θὰ κατέβει στὸν Πειραιᾶ...

— Θὰ τὴν δῆτε αὐδοι; κ' η φωνή της έχει κατέται τὸ παράξενο, μιὰ λεπτή εἰρονία, ποὺ κεντάται τὸν κύριο Ζαχαρία στὴν καρδιά.

— Τὶ; Δέν έπεισθηκαν ἀκόμα;... "Η έτσι τοῦ φάνηκε; Κι' ούμως...

Δίνει ἔνα απότομο τίναγμα στὸ κεφάλι του, σὰν νὰ θελῃ νὰ διώξῃ μαρφύντας τὶς ψικεις αὐτές ποὺ τὸν βιασανίζουν, καὶ μπαίνει στὴν κάμαρη τοῦ παιδιοῦ του.

Τὸ φτωχοῦλι του! Μικρό μου, βιασανισμένο μου παιδί!... Καρδιάλια μου!... Πώς τολούσες δι ποντούς τόσες μέρους τώρα, πῶς εἶνε ἀχνό, σὰν μαρφύντας λοιλούδη, πῶς κατάντησε μιᾶς φωνής ποδάμα...

Κάθεται πλάι του κι' ἀκούματείς αλαφράντα τὸ κέρι του στὸ μετωπό του. "Εχει πυρετό κι' ἀπόψη, δπως καὶ χτές καὶ προχτές, δπως δλες τὶς μέρες ποὺ πέρασαν μὲ βάσανα καὶ φαμάκια...

Τὶ νά κάψῃ γιὰ νὰ τὸν υγειά την υγειά του; Κάλεσε αἱ ἀλλούς γιατρούς, ἔφεσ κι' ένα καθηγητή τοῦ πανεπιστημίου, φρόντισε νὰ γίνῃ καὶ συμβούλιο... Μά πήγαινε δλα χαμένα, η ἀρρωστεία δέν θέλει νὰ τὸν ἀφήσῃ...

Κυττάει τὸ χεράκι τοῦ παιδιοῦ του πούχει λιγνέψια... "Εται ἀχνὸ καὶ κατάχλωμα, καθώς εἶνε, μωιζει πεθαμένο. Μοναχά ποὺ κοντανασάνει μὲ δυσκολία... Τι λύτη!...

Πῶς έσβησε μὲ μᾶς δλη δη καρά τοῦ σπιτιοῦ του, πῶς ηρήμαξε ἔτσι τούτη γιατρή τοῦ πούλειενε, δπτι ἀγκαπούσε σ' αὐτό τὸν κόσμο...

Α' κουμπάρει τοὺς ἀγκάνωνες του στὰ γόνατά του, σκύψει τὸ κεφάλι του ἀνάμεσα στὰ χέρια του, κλείνει τὰ μάτια του καὶ σκέφτεται τὴ συμφορά ποὺ τὸν χτύπησε, σκέφτεται τὶς καλές ήμέρες τῆς ζωῆς του πού πέρασαν καὶ πᾶνε, σκέφτεται τὸ μέλλον κι' ἀνατριχίας σύγκορμος...

(Εἰς τὸ προσεχές τὸ τέλος)

